

bolar-se en aquell indret, era una impossibilitat metafísica. O sigui que ens vàrem encabir com vam poder, reconfortant-nos els uns als altres amb consideracions evangèliques com aquella de que «els justos van al cel». Vaig pensar, per un moment, que una paraula dels bisbes, ara que hi estan posats, podria il·luminar les nostres consciències. Fou en va. Els bisbes estaven empantanegats amb el divorci i la paraula dels bisbes no es produí. O sigui que ens envilírem en l'exercici de la rancúnia i la més desenfrenada murmuració.

A mesura que avançava el temps —i no avançava gaire la cua— hom se sentia presoner d'una irritació creixent. La incomoditat de la nostra situació ens agermanava en una solidaritat dolguda i proletària. Ens sentíem, tots plegats, embarcats en l'aventura sinistra d'aquesta desorganització insegura que es diu «Seguretat»: baluerna d'origen franquista convertida en baluerna democràtica, insoluble a qualsevol solució.

«Els règims passen, el SOE resta», podria ser un bon slogan.

Hi havia revistes. Velles, naturalment. Trobar-hi revistes noves per a tothom era una hipòtesi inconcebible. Alguns títols anunciaven traspassos a la Generalitat. Servidor, que sempre ha estat sensible al tema, va tenir una reacció violenta:

—El que jo vull —vaig pensar— són els traspassos d'anàlisis d'orina!

O sigui que em vaig desmoralitzar com podran comprovar al següent capítol.

En una altra revista figurava, molt ben retratat, l'honorable Tarradellas. Ignoro com hauria reaccionat el senyor Tarradellas en una situació com aquella. Imagino que s'hauria posat a cridar:

—Ja sóc ací!

I els analistes haurien corregut a practicar-li tota mena de galindaines. Aquest és el gran problema: que ni l'honorable Pujol, ni l'honorable Tarradellas, ni molt menys l'honorable Calvo Sotelo, s'analitzen al SOE. Vull dir entrant per la porta per on entra un servidor, naturalment. Si l'honorable Pujol hagués d'analitzar-se al SOE i perdre el temps com nosaltres, abans d'anar per feina, encara tot estaria per fer. És clar, ja es comprèn que el President no pot pas deixar el país

per anar a perdre temps fent-se una anàlisi d'orina. Doncs, miri, servidor tampoc pot deixar els clients. O sigui que ja em diran. I anem per un altre capítol.

Havien passat tres hores. Per fi, el número cinquanta fou mencionat entre altres números. Entràrem. I, només en passar la porta, tota la calma anterior es convertí en vertigen: fórem engolits per la maquinària inaturable de la productivitat. Tres o quatre senyoretetes es movien per l'estança amb frenètica celeritat. Fórem conminats a treure'ns jerseis, americanes, a arremangar-nos camises, a seure, a aixecar-nos. Fórem punxats amb agulles hipodèrmiques, xuclats de sang, obsequiats amb provetes on calia miccionar ràpidament... D'ací d'allà, homes i dones circulaven proveïts de vasos transparents que contenien líquèfaccions ben característiques. Tot tenia un caire de vaga promiscüitat analítica, de progressisme insaciable i desenfrenat. Suposo que els liberals i els socialistes deuen estar a favor d'aquests capteniments urinaris. Alianza Popular, no, naturalment. Si els d'Alianza Popular sapiguessin que la gent es passeja d'ací d'allà ensenyant els orins, presentarien recurs d'inconstitucionalitat.

En sortir, vaig córrer a comunicar el fet a les autoritats competents. Però, on eren les autoritats competents? El SOE de qui depèn? Depèn de la Generalitat? Suposo que no. Em nego a acceptar que la nostra estimada Generalitat tingui alguna cosa a veure amb aquesta disbauxa urinària. Seria doncs, el ministeri de treball? O potser el d'economia? O el de comerç? No ho tenia clar, on eren les autoritats competents, però sabia on eren les incompetents: al lloc —que no sé on és— on es manipula aquesta maquinària immensa, deforme, trista, inhumana que se'n diu «Seguretat Social».

Però aquesta, senyors, ja és una altra història.

Jaume Farriol

P. S. Al lector curiós puc anunciar-li que el resultat de l'anàlisi indica la presència d'abundants cristalls d'oxalat càlcic, és a dir, pedres de ronyó. O sigui que ja s'ho poden imaginar: aigua d'herbes, «Resolutivo Regium», supositoris per a si un cas... I, aquesta sí, senyors meus, que és, de debò, tota una altra història.

HUMOR, per Escobar

